

[Marichen Nielsen.]

vi kunne være med til gennem et udvalgsarbejde at fremskynde gruppens arbejde, vil jeg gerne medvirke hertil, det giver socialdemokratiet tilsagn om.

Simonsen: Spørgsmålet om sikkerheden på arbejdspladsen har gennem det sidste års tid præget sindene stærkere end normalt. Debatten om arbejderbeskyttelsesloven som helhed var jo indtil dette tidspunkt, bl. a. også her i tinget, nøjagtig lige så uinspirende og teknisk, som selve titlen på loven antyder. At sikkerheden på arbejdspladsen nu har påkaldt sig en større politisk interesse, kan vi kun hilse med glæde, vel at mærke så længe debatten har til formål at fremme den størst mulige sikkerhed for den enkelte medarbejder under udførelsen af hans job.

Desværre må vi nok konstatere, at debatten ind imellem i højere grad forfølger specielle politiske formål, hvad dette forslag, som SF her har fremsat, måske også på nogle punkter bærer en lille smule præg af. Vi har alle sammen fuld forståelse for, at socialistisk folkeparti nu skal føre en mere arbejdspladsbetonet politik. Jeg er ked af at måtte sige ved denne lejlighed, at jeg synes, en række af disse punkter, som opregnes i forslaget, måske er væsentligt mere akademisk betonedede, end de i og for sig er realitetsbetonedede i forhold til problemerne, som de i virkeligheden eksisterer ude omkring på arbejdspladserne.

Der har jo, hvad arbejderbeskyttelseslovgivningen angår, været præcedens for, at lovforslag blev fremsat på grundlag af ideer, som der var opnået enighed om i arbejdsrådet, hvor arbejdsmarkedets hovedorganisationer er repræsenteret. Man kan selvfølgelig ind imellem sige, at der her er tale om et stift system, men jeg tror alligevel, vi må konstatere, at såfremt parterne på begge sider bakker op om et forslag, så er der også en større sandsynlighed for, at tingene kommer til at fungere i praksis, fremfor at man i for stor udstrækning påtvinger løsninger, som der ikke er tilstrækkelig grobund for at få gennemført.

Jeg mener, at med den sidste revision, som blev gennemført under den tidligere regering i 1971, nåede man en væsentlig forbedring, idet man, om man så må sige, fik

hele spørgsmålet ud på arbejdspladsen i form af sikkerhedsrepræsentanter og opbygning af sikkerhedsudvalg. Jeg mener, det er et meget væsentligt fremskridt og giver en mulighed for også på dette område at opbygge nærdemokratiet. Hvis ikke parterne på den enkelte arbejdsplads virkelig gør noget ud af at få disse ting til at fungere, så tror jeg i og for sig ikke, vi når så farlig langt. Det hele må bygge på, at der er enighed mellem parterne, og at det er parterne ude omkring på arbejdspladserne, der i størst mulig udstrækning søger at få tingene til at fungere.

SF kræver nu i sit forslag større kontrol, og man kræver ansvaret fuldt og helt placeret hos arbejdsgiveren. Jeg vil gerne fastslå i den forbindelse, at vi kan indføre nok så megen kontrol på dette område, vi kan opstille nok så mange krav om placering af ansvaret hos den ene part, og vi kan gennemføre nok så mange bødepålæg og nok så høje bøder, men hvis ikke der er et fælles ansvar blandt de forskellige parter på virksomheden, så hjælper alle disse ting efter min opfattelse overhovedet ikke.

Der er måske grund til, når man kommer ind på spørgsmålet om ansvaret hos begge parter, at drage en sammenligning til trafik-sikkerhedsproblemerne. Hvis ikke bilister og cyklistere og fodgængere hver især kender deres ansvarsforhold over for hinanden, ja, så er det, at ulykkerne opstår. Hvis ikke man indretter sig på hinanden og hver især tager bestik af, hvilke farer der er ved denne eller hin situation, så er det, at ulykken sker. Det hjælper ikke at placere ansvaret hos politiet, og det hjælper heller ikke at tre-doble politiet i så henseende, for vi kan nu engang ikke ligge og våge over hver eneste borgers færden hver eneste time i løbet af dagen.

Det er givet, at vi kan finde virksomheder, hvor disse foranstaltninger, som i dag påbydes i lovgivningen, ikke fungerer, og det er lige så givet, at vi kan finde en række arbejdstagere, som i virkeligheden ikke lever op til det ansvar, som er påbudt i henhold til lovgivningen. Man kan tage konkrete ting som beskyttelsesforanstaltninger i form af handsker, hjelme osv.; går man ud på arbejdspladserne, vil man konstatere, hvor vanskeligt det i virkeligheden er at få disse mennesker til at efterleve de pågæl-